

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a JUDr. Jakuba Kroupy ve věci

žalobce: **Ing. J. M.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Janem Hájkem, advokátem,
sídlem Masarykova 1120/43, 400 01 Ústí nad Labem,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor územního plánování a stavebního
řádu,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2017, č. j. 165/UPS/2017/4,
JID: 67913/2017/KUUK/Sv.,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 26. 4. 2017, č. j. 165/UPS/2017/4, JID: 67913/2017/KUUK/Sv., se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 26. 4. 2017, č. j. 165/UPS/2017/4, JID: 67913/2017/ KUUK/Sv., jímž bylo odvolání žalobce (podané společně s ostatními účastníky správního řízení) zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, stavebního odboru (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 20. 2. 2017, č. j. MM/SO/S/11423/2017/MarJ, kterým byla dle ust. § 127 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), zamítnuta jeho žádost o změnu v užívání stavby „Změna účelu bez stavebních úprav“, stavba pro administrativu – změna užívání z kanceláří na dva byty, Ústí nad Labem, Klíše, na pozemku parc. č. „X“ v katastrálním území Klíše.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě s odkazem na ust. § 37 odst. 2 a 3 a § 82 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), konstatoval, že z odvolání podaného dne 9. 3. 2017 je zřejmé, že toto podání nemá zákonem stanovené náležitosti. Je z něj sice patrné, kdo jej podal, proti jakému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu je rozhodnutí napadeno, jakož i to, že je požadováno jeho zrušení, další náležitosti specifické pro odvolání však postrádá. Není zde uvedeno, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy, nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, které mu předcházelo. Správní orgán I. stupně měl žalobce vyzvat, aby vady podání odstranil, to však neučinil a zatížil tak řízení vadou. Žalovaný následně rozhodoval o odvolání, aniž by znal námitky žalobce, a tudíž se s nimi nemohl ani vypořádat. Správní orgány se navíc ani nevypořádaly s argumentací obsaženou v doplnění odvolání ze dne 22. 12. 2016. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí výslovně uvedl, že se zaměřil na skutečnost, zda správní orgán I. stupně při vyhotovení svého rozhodnutí postupoval v souladu s platnými právními předpisy a právním názorem žalovaného vyjádřeným v odůvodnění zrušovacího rozhodnutí. Těžiště přezkumu žalovaného spočívalo v posouzení, zda bylo správním orgánem I. stupně aplikováno správné znění zákona a zda byly splněny formální náležitosti. Rozhodnutí správních orgánů tak dle žalobce nesplňují náležitosti dle § 68 odst. 3 správního řádu, nejsou náležitě odůvodněna a jsou nepřezkoumatelná. Žalobce podotkl, že v případě odvolání ze dne 5. 12. 2016 postupoval správní orgán I. stupně tak, že žalobce vyzval k odstranění vad podání. Odvolání bylo na výzvu doplněno a až poté předloženo odvolacímu orgánu. Žalobce tedy předpokládal, že bude vyzván správním orgánem I. stupně k odstranění vad i v případě odvolání ze dne 9. 3. 2017, jelikož šlo o identickou situaci.
3. Dále žalobce namítal, že rozhodnutí správních orgánů jsou zmatečná. Žalovaný se sice v obou svých rozhodnutích zabýval otázkou, zda má být změna v užívání stavby, jež nemá být povolena, zakázána anebo zda má být změna v užívání stavby zamítnuta, prvostupňové rozhodnutí však obsahuje protichůdné údaje. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nazváno „zákaz změny užívání stavby“ a současně je uvedeno, že se „zamítá“ změna v užívání stavby. Je tudíž stále pochybné, zda správní orgán I. stupně neaplikoval stavební zákon ve znění do 31. 12. 2012. Dále žalobce poznamenal, že popis dotčeného území je v rozhodnutích správních orgánů proveden zavádějícím způsobem. Předmětná budova č. p. „X“ je součástí souvislé uliční zástavby, jejíž jednotlivé budovy byly

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

historicky většinou zcela obytné, tj. jako bytové domy, u nichž případně bývaly v prvním nadzemním podlaží tzv. drobné provozovny občanské vybavenosti, převážně malé obchody. Tento stav byl neměnný až do let 1997 a 1998, kdy byl vybudován vchod do budovy přímo z Masarykovy ulice, a to při zachování stávajícího bočního vchodu z pozemku parc. č. „X“, na kterém budova stojí, a kdy byly provedeny úpravy v prvním nadzemním podlaží. Jiné stavební úpravy provedeny nebyly a budova měla stále charakter bytového domu. Vchod přímo z ulice byl vybudován pouze pro zvýšení atraktivity pro prostory v prvním nadzemním podlaží, které se staly vzorkovou prodejnou výpočetní techniky. Ve druhém a třetím nadzemním podlaží byly zřízeny kanceláře, a to bez provedení stavebních úprav. Od roku 2006 však budova přestávala být uvedeným způsobem využívána, výjimkou bylo období mezi roky 2013 a 2015, kdy byla v prvním nadzemním podlaží kancelář zajišťující prodej krbů. Od roku 2016 byl prostor v prvním nadzemním podlaží opět využíván jako kancelář. Tento stav byl zanesen do územního plánu vydaného dne 15. 12. 2011 pod č. j. MM/OUPSM/986/2011 (dále jen „územní plán“), a předmětné prostory byly vymezeny jako „OV-KM plochy občanského vybavení – komerční zařízení malá střední“. Takové zařazení však dle žalobce není správné, neboť vylučuje z prostoru bydlení v bytových domech, přestože pro daný prostor je využití k bydlení vhodné a potřebné. Plocha by proto měla mít smíšený charakter umožňující i bydlení.

4. Žalobce dále brojil proti závěru správního orgánu I. stupně, který ve svém rozhodnutí sice konstatoval, že prodejna a dílna by mohla mít negativní dopad na užívání bytů v případě povolení změny užívání stavby, již ale neuvedl, o jaké konkrétní negativní okolnosti by se mělo jednat a neuvedl ani to, na základě jakých podkladů dospěl ke zjištění, že by takový negativní dopad mohl existovat. Dle žalobce je naopak běžné, že se v přízemí budov nachází prodejna, dílna či ordinace lékaře a v ostatních podlaží jsou byty. K tomu poukázal na charakter dílny, pro kterou bylo užívání povoleno, šlo totiž o vzorkovou prodejnu pro montáž výpočetní techniky, resp. o prodejnu výpočetní techniky s montážní dílnou. Z povahy činnosti tak vyplývá, že nezpůsobuje nic, co by mělo negativní dopad na bydlení. V předmětné budově navíc již od roku 2006 žádná montážní činnost ani prodej výpočetní techniky prováděny nejsou a ani nebudou.
5. K povaze územních plánů žalobce uvedl, že jsou významnými dokumenty územního plánování s dlouhodobou působností, které však vyžadují aktualizace. Přijetí nového územního plánu nebo jen přijetí jeho změny je náročnou činností, nejen časově, ale i materiálně. Prostředkem a přijatelnou formou řešení proto může být i rozhodnutí o povolení změny v užívání stavby. Současně však musí být splněno, že změna v užívání stavby je v souladu s veřejným zájmem a cíli a úkoly, obecnými požadavky na výstavbu a zájmy chráněnými stavebním zákonem a zvláštními právními předpisy. Žalobce podotkl, že územní plán je již ze své povahy kompromisem různých, i protichůdných, zájmů. Těmito zájmy jsou veřejný zájem na jedné straně a individuální zájem, zejména vlastníků, na straně druhé. Platí přitom, že při jejich poměřování musí být respektován princip přiměřenosti a proporcionality. Dle žalobce je změna v užívání z kanceláří na byty ve druhém a třetím nadzemním podlaží budovy souladná s uvedeným územním plánem. Pro vydání rozhodnutí jsou dostatečné důvody a situaci není třeba řešit jinými prostředky. Je přitom třeba brát v úvahu, že předmětná budova byla postavena jako bytová a dlouhodobě takto i využívána. Užívat část budovy jako bytovou a část jako kancelář není ve vzájemném rozporu a nemá žádné negativní vztahy. Užívání prostoru na bydlení je

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v souladu se závaznými stanovisky orgánů požární ochrany a radiační ochrany, nevyžaduje žádné stavební úpravy, nemá dopad do území, nemá negativní vliv na životní prostředí, neklade další nároky na dopravní infrastrukturu a nedotýká se práv třetích osob. Zvýšení počtu bytů v dané lokalitě je navíc žádoucí a v souladu s veřejným zájmem. Žalobce zdůraznil, že za posledních jedenáct let došlo jak na straně vlastníků budovy, tak především v Ústí nad Labem a ve společnosti vůbec ke změně poměrů, na kterou je nutné reagovat. Změna poměrů se mimo jiné týká i potřeby přirozené změny využití budovy, pokud nemá zůstat opuštěná a chátrat. Řešením je právě využít budovu pro bydlení, tedy způsobem, o který je obecně zájem.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. K námitce, že žalobce měl být vyzván k doplnění odvolání, žalovaný uvedl, že žalobce byl ve správním řízení zastoupen advokátem, a tudíž lze předpokládat, že byl schopen postupovat dle platných právních předpisů včetně příslušných ustanovení správního řádu. Žalobce si byl dle názoru žalovaného plně vědom náležitostí odvolání, jakož i aktuálního právního stavu v dotčeném území a faktu, že jím podaná žádost není v souladu s územním plánem a nelze jí proto vyhovět. Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že žalobce se v řízení již jednou odvolal, přičemž v doplnění daného odvolání uvedl, v jakém rozsahu jej napadá a v čem spatřuje nesprávnost rozhodnutí, rozpor s právními předpisy žalobce nenamítal. Jestliže tedy žalobce ve svém odvolání ze dne 9. 3. 2017 nenamítal rozpor s právními předpisy či nesprávnost rozhodnutí, správní orgán I. stupně i žalovaný vzhledem k obsahu žádosti, jednoznačnosti územního plánu a znalostem žalobce o jeho obsahu nepovažovali za procesně efektivní po žalobci vyžadovat doplnění jeho odvolání. Skutečnost, že žalobce byl s obsahem územního plánu seznámen, dle žalovaného vyplývá z toho, že sám v odvolání uvedl způsob využití stavby vymezený v územním plánu, když zároveň vyjádřil přesvědčení, že není povinností stavebního úřadu území plán respektovat a naopak poukázal na nutnost hledání kompromisů při aplikaci stavebního zákona. Žalobce byl navíc jako právně kvalifikovaná osoba obeznámen se skutečností, jaké jsou náležitosti odvolání proti rozhodnutí správního orgánu, věděl též o možnosti své odvolání doplnit. Žalovaný zdůraznil, že nesplnění povinnosti žalobce dle § 82 odst. 2 správního řádu nelze kvalifikovat jako porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu.
7. K námitce chybného postupu již při rozhodování žalovaného o odvolání ze dne 5. 12. 2016 žalovaný konstatoval, že po zjištění, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí ze dne 11. 11. 2016 nedodržel ust. § 68 odst. 3 správního řádu, bylo toto pochybení danému správnímu orgánu vytknuto. Po přezkoumání rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 20. 2. 2017 žalovaný dospěl k závěru, že uvedená vada byla správním orgánem odstraněna. Nesoulad záměru stavebníků s platným územním plánem byl správním orgánem v odůvodnění rozhodnutí vyjádřen adekvátním způsobem. Námitky žalobce uplatněné v odvolání ze dne 5. 12. 2016 doplněném dne 22. 12. 2016 směřovaly proti prvostupňovému rozhodnutí, které bylo žalovaným pravomocně zrušeno. V dalším řízení proto nebylo důvodné se námitkami směřujícími proti již neexistujícímu rozhodnutí zabývat. K námitce nesprávného označení prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně chybně aplikoval neplatný hmotněprávní předpis, když se řídil stavebním zákonem ve znění účinném do 31. 12. 2012 a změnu v užívání stavby zakázal.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Toto pochybení správní orgán I. stupně odstranil ve svém rozhodnutí ze dne 20. 2. 2017, v němž aplikoval znění stavebního zákona od 1. 1. 2013 a žádost o změnu užívání stavby zamítl. Žalovaný upozornil, že ačkoliv správní orgán I. stupně v záhlaví rozhodnutí ponechal text „Zákaz změny užívání stavby“, rozhodl závazně výrokem, který odpovídal platnému znění stavebního zákona. Dle ust. § 89 odst. 2 správního řádu proto žalovaný ke zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí nepřistoupil.

8. K polemikám žalobce nad správností územního plánu žalovaný uvedl, že se k této námitce nebude vyjadřovat, pouze zdůraznil, že dle stavebního zákona je jeho povinností, stejně jako správního orgánu I. stupně, územní plán coby podklad rozhodnutí respektovat. Podotkl přitom, že sám žalobce mohl zákonnými prostředky jako spoluvlastník předmětné stavby vstoupit do procesu tvorby územního plánu. Ostatní úvahy žalobce nad obsahem, smyslem a využitelností územního plánu žalovaný ponechal bez komentáře. K závěrům správního orgánu I. stupně, které vedly k zamítnutí žádosti, žalovaný zmínil, že z rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 20. 2. 2017 vyplývá, že povolením předmětné změny v užívání stavby by nebyla dodržena ust. § 18, § 19 a § 126 stavebního zákona, resp. že záměr stavebníka není v souladu s platným územním plánem a stavbu lze užít pouze k účelu, který je vymezen v kolaudačním rozhodnutí. Za tohoto stavu bylo bezpředmětné zabývat se tím, jak velký negativní dopad by stávající způsob užívání prvního nadzemního podlaží mohlo mít na požadovanou změnu v užívání druhého a třetího nadzemního podlaží. Povinnost zkoumat dopady v tomto smyslu by byla na místě, pokud by územní plán připouštěl smíšené využití stavby.

Posouzení věci soudem

9. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 3. 10. 2016 podal žalobce společně s ostatními spoluvlastníky budovy č. p. „X“, která je součástí pozemku na parc. č. „X“ v k. ú. „X“, oznámení o změně užívání stavby. V oznámení navrhl, aby správní orgán I. stupně povolil změnu spočívající v opětovném využití prostor ve druhém a třetím nadzemním podlaží budovy pro potřeby bydlení, tedy aby mohly být prostory, které byly v době podání oznámení využívány jako kanceláře, přeměněny na byty. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 11. 11. 2016, č. j. MM/SO/S/77888/2016, podle ust. § 127 odst. 2 stavebního zákona změnu v užívání výše uvedené stavby zakázal. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 5. 12. 2016 odvolání, které bylo doplněno dne 23. 12. 2016. O podaném odvolání rozhodl žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dne 23. 1. 2017, č. j. 5/UPS/201/3, jímž prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k novému projednání. Rozhodnutím ze dne 20. 2. 2017, č. j. MM/SO/S11423/2017/MarJ, správní orgán I. stupně zamítl dle ust. § 127 odst. 4 stavebního zákona změnu v užívání výše uvedené stavby. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal dne 9. 3. 2017 blanketní odvolání. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 8. 5. 2017.

11. Na tomto místě soud předepisuje, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Nejprve se soud zabýval námitkou, že žalovaný rozhodl o odvolání ze dne 9. 3. 2017, které neobsahovalo náležitosti dle § 82 odst. 2 správního řádu, aniž by žalobce vyzval k odstranění vad podání postupem dle ust. § 37 odst. 3 správního řádu.
13. Dle § 37 odst. 2 správního řádu z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 4. (...) Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.
14. Dle § 37 odst. 3 správního řádu nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.
15. Dle § 82 odst. 2 správního řádu odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Odvolání se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis. Nepodá-li účastník potřebný počet stejnopisů, vyhotoví je správní orgán na náklady účastníka.
16. Otázkou postupu správních orgánů v případě blanketních odvolání, resp. postupem správních orgánů v případech absence některých z náležitostí dle § 37 odst. 2 či § 82 odst. 2 správního řádu se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval. Již v rozsudku ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009-53, dostupném na nssoud.cz, Nejvyšší správní soud uvedl: „*vzhledem k tomu, že odvolání je podáním ve smyslu § 37 správního řádu, a s ohledem na § 93 odst. 1 správního řádu, podle něž se pro řízení o odvolání použijí obdobně ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části správního řádu, je nutno uzavřít, že nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu (shodně též rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 14. 2. 2008, č. j. 54 Ca 1/2008-30, publikovaný pod č. 1578/2008 Sb. NSS).*“ V rozsudku ze dne 29. 4. 2015, č. j. 3 As 142/2014-34, dostupném na nssoud.cz, pak Nejvyšší správní soud na uvedené navázal a dále uvedl: „*Odvolací správní orgán podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumává soulad napadeného správního rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu, věcnou správnost rozhodnutí pak jen v rozsahu uplatněných námitek. Je tedy zřejmé, že při*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

svém rozhodování není vázán jen tím, jak rozpor s právními předpisy vymezí účastník řízení ve svém odvolání. To však neznamená, že by správní orgány mohly „blanketně“ odvolání bez dalšího projednávat a na výzvy k doplnění podání rezignovat. Nový správní řád, ve srovnání se starým, zvýšil odpovědnost účastníka řízení za rozsah odvolacího přezkumu, neboť jeho dispozici svěřil, v jakém rozsahu a z jakých hledisek má být prvostupňové rozhodnutí přezkoumáno. Pozornost, kterou je odvolací orgán povinen nad rámec uplatněných odvolacích námitek věnovat zákonnosti tohoto rozhodnutí, je limitována skutečnostmi, které jsou zjevné ze spisu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007-71). Je tedy nutno nejprve odvolatele vyzvat k doplnění podání a teprve tehdy, pokud odvolatel výzvě nevyhoví, lze napadené rozhodnutí přezkoumat z obecných hledisek.“ Ke stejnému závěru pak Nejvyšší správní soud dospěl v řadě dalších svých rozhodnutí (viz např. rozsudky ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 As 271/2014-43, ze dne 19. 12. 2016, č. j. 7 As 157/2016-28, či ze dne 4. 11. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67; všechna dostupná na nssoud.cz). V posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud např. explicitně uvedl „nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Teprve pokud by k odstranění vad podání ve lhůtě stanovené správním orgánem podle § 37 odst. 3 správního řádu nedošlo, může být přistoupeno k rozhodnutí o odvolání i bez znalosti důvodů podání odvolání či konkrétních námitek.“

17. Ze správního spisu vyplývá, že odvolání ze dne 9. 3. 2017 sice obsahovalo veškeré obecné náležitosti podání dle § 37 odst. 2 správního řádu, již však postrádalo uvedení toho, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Za této situace, kdy odvolání bylo podání pouze v tzv. blanketní formě, měl správní orgán I. stupně činit kroky směřující k odstranění vad odvolání dle ust. § 37 odst. 3 správního řádu, tj. poučit žalobce o nedostacích podaného odvolání a vyzvat jej k jeho doplnění tak, aby jeho obsah vyhovoval též ust. § 82 odst. 2 správního řádu. K takovému postupu však správní orgán I. stupně nepřistoupil a namísto toho předložil spis společně s odvoláním žalovanému k rozhodnutí. Následně ani žalovaný neadresoval žalobci žádnou výzvu k odstranění vad a o podaném odvolání rozhodl. V uvedeném postupu soud spatřuje vadu o řízení, která mohla mít vliv na rozhodnutí ve věci samé, ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť, jak vyplývá z výše citované judikatury, k rozhodnutí o blanketním odvolání může odvolací správní orgán přistoupit až teprve tehdy, jestliže odvolatel výzvě k doplnění odvolání nevyhoví.
18. Námitkou nepřezkoumatelnosti a zmatečnosti prvostupňového i napadeného rozhodnutí, jakož i námitkou neposouzení souladu územního plánu s veřejným zájmem a zájmy vlastníků, se soud nezabýval, neboť řízení před správním orgánem bylo postiženo takovou vadou, která podstatným způsobem ovlivnila odvolací řízení, a tedy i samotné žalobou napadené rozhodnutí. Vypořádání těchto námitek by proto bylo předčasné.
19. Ústní jednání soud nenařizoval, neboť napadené jednání zrušil pro vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
20. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud výrokem I. rozsudku napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil a věc mu podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, v němž bude podle ustanovení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

§ 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku.

21. Výrok II. o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 11 228 Kč. Tato částka sestává z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce, JUDr. Janem Hájkem, po 3 100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „AT“, a to převzetí a příprava zastoupení - dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) AT, podání žaloby - dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) AT, dále z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 1, odst. 3 AT, a z částky 1 428 Kč odpovídající 21 % DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 2. prosince 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)